

[Niels Westerby.]

stærkt delte meninger om spørgsmålet. Det går næsten fra den yderste grænse i den forstand, at man ikke vil have lempet den nugældende lovgivning, til noget, der nærmer sig det lovforslag, som er fremsat af SF. Der er altså stærkt delte meninger. Man plejer jo også at sige, at vi skal dele os efter anskuelse, og det har vi gjort politisk efter visse hovedretningslinjer. Jeg tror dog, de fleste må erkende, at i dag er vi herinde delt på en helt anden led, tværs igennem de fleste af vore partier, og det understreger jo netop det personlige og stærkt samvittighedsprægede i selve det spørgsmål, der er til debat.

Man kan rejse det spørgsmål, om respekten for liv forhindrer en udvidelse af adgangen til svangerskabsafbrydelse, men jeg har da mærket mig, at ingen af de ærede ordførere har været inde på at ville begrænse den nugældende lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab. Der findes jo forskellige muligheder for afbrydelse af et svangerskab, og dér er der altså ingen der har villet begrænse. For det første tildeles svangerskabsafbrydelse, når der er fare for moderens liv og helbred; det vil med andre ord sige, at man respekterer af hensyn til moderen ikke fosterets liv. For det andet gives der adgang til svangerskabsafbrydelse, når der har foreligget det, man kalder en kønsfrihedsforbrydelse, altså voldtægt. Det er måske således, at man anerkender det, fordi man fordømmer voldtægtsforbryderen, eller fordi man synes, at voldtægten har været et stærkt indgreb i moderens frihed, men i alt fald har disse hensyn vejet så tungt til, at man har ment, de har været af større betydning end hensynet til fosteret. Man anerkender også, at der, hvis man kan forudse, at det barn, der bliver født, bliver vanskabt psykisk eller fysisk, kan foretages svangerskabsafbrydelse. Man respekterer altså ikke dette liv, for man siger, at det vil blive et dårligt liv. Man respekterer altså i en gruppe tilfælde ikke fosterets liv, men lader hensynet til fosteret vige for

andre væsentlige hensyn, hensynet til moderen, til kønsfriheden, til hvordan det barn, der skal fødes, vil blive osv. Vi er altså gået meget langt i retning af at sige, at her foreligger der meget vægtige hensyn, der gør, at vi ikke kan lade være med at foretage en svangerskabsafbrydelse, fordi det ellers ikke vil være udtryk for den tilstrækkelige respekt for liv.

Det er altså anerkendt fra alle sider, og derfor bliver spørgsmålet, der rejser sig i dag, i og for sig spørgsmålet, om det er rigtigt at gå længere, eventuelt at gå så langt som SF har foreslået det, og det må altså overvejes ud fra en række vægtige hensyn og ikke ud fra, om man synes, at det vil være at gå livet for nær. Og her vil jeg gerne tage mit udgangspunkt i de herskende tilstande.

Det er jo en stenhård kendsgerning, at der er et meget stort antal illegale aborter. Man kan diskutere, om det er 10.000 eller 15.000 eller 20.000, men det er i hvert fald stort. Det er, så vidt jeg kan skønne, også en særdeles farlig ting, at så mange kvinder bliver tvunget ud i en illegal svangerskabsafbrydelse og dermed kan udsætte deres helbred varigt for fare. Jeg har ganske vist set indlæg fra lægelig side om, at man kan opøve teknikken, som det så smukt er blevet beskrevet, så illegal abort ikke behøver at være farligere end abort, der foregår under legale omstændigheder. Men det vil jeg faktisk vægre mig ved at tro på. Jeg kan ikke forestille mig, at der kan være den samme betryggende atmosfære omkring afbrydelsen hos en kvaksalver, som den foregår på et hospital eller en klinik under kyndige lægers og sygeplejerskers medvirken. Derfor er det for mig en meget væsentlig kendsgerning og mit udgangspunkt, at mange kvinders helbred bliver bragt i fare.

Men det er også et meget vigtigt udgangspunkt for mig, at der er noget galt i en lovgivningstilstand, der tvinger 15.000 kvinder i Danmark om året, eller i hvert fald et meget stort tal, og deres mandlige hjælpere ud i at foretage noget, der er ulovligt. Det drejer sig jo i langt de fleste tilfælde om al-